

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobce: **V. S.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2022, čj. 21829/22/5100-41452-706053

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 1. 9. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2022, čj. 21829/22/5100-41452-706053 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Prahu (dále jen „**správce daně**“) ze dne 3. 12. 2021, čj. 8725179/21/2000-11451-708583 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „**daňový řád**“) zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 15. 12. 2010 o prominutí penále na dani z příjmu fyzických osob (dále též „**DPFO**“) za zdaňovací období let 1999¹, 2000², 2001³, 2002⁴ a 2003⁵ v celkové výši 478 962 Kč (dále jen „**Žádost o prominutí**“), neboť lhůta pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku podle § 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „**ZSDP**“ či „**zákon o správě daní a poplatků**“), resp. lhůta pro placení daně podle § 160 daňového řádu ve vztahu ke všem posuzovaným nedoplatkům uplynula. Správce daně konstatoval, že o žádosti žalobce z tohoto důvodu nemohl rozhodovat věcně a musel přistoupit k procesnímu ukončení řízení.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 7. 2022.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)⁶

4. Žalovaný nejprve rekapituloval průběh dosavadního řízení. Správci daně byla dne 15. 12. 2010 doručena Žádost o prominutí. Tato byla správcem daně již třikrát zamítnuta, ve věci třikrát rozhodoval Městský soud v Praze, a to nejprve rozsudkem ze dne 14. 11. 2014, čj. 5 Af 18/2011 -23, následně rozsudkem ze dne 27. 11. 2018, čj. 8 Af 44/2015 - 29, a naposledy rozsudkem ze dne 13. 9. 2021, čj. 11 Af 30/2019 - 25. Posledním zmiňovaným rozsudkem čj. 11 Af 30/2019 - 25 soud rozhodnutí správce daně zrušil a věc vrátil správci daně k dalšímu řízení. Správci daně soud uložil, aby v dalším řízení znovu posoudil otázku žalobcem namítané prekluze příslušenství daně a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Pokud k vymožení platebních výměrů byly vydány exekuční příkazy, správce daně byl povinen tuto skutečnost zohlednit. Správce daně následně řízení o Žádosti o prominutí podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastavil, neboť již uplynula prekluzivní lhůta pro placení daní u dotčeného daňového penále, tj. zaniklo právo správce daně vybrat a vymáhat tyto daňové nedoplatky. Zanikl-li předmět Žádosti o prominutí z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty, nelze v řízení pokračovat a o prominutí daňového penále věcně rozhodnout podle § 55a ZSDP.

¹ Předepsaného platebním výměrem na daňové penále na DPFO ze dne 18. 7. 2005, čj. 231236/05/010521/6927 za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 ve výši 116 104 Kč (dále jen „**Platební výměr na daňové penále za rok 1999**“).

² Předepsaného platebním výměrem na daňové penále na DPFO ze dne 20. 9. 2005, čj. 284968/05/010521/6927 za zdaňovací období od 1. 1. 200 do 31. 12. 2000 ve výši 217 270 Kč (dále jen „**Platební výměr na daňové penále za rok 2000**“).

³ Předepsaného platebním výměrem na daňové penále na DPFO ze dne 20. 9. 2005, čj. 284969/05/010521/6927 za zdaňovací období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001 ve výši 38 293 Kč.

⁴ Předepsaného platebním výměrem na daňové penále na DPFO ze dne 20. 9. 2005, čj. 284970/05/010521/6927 za zdaňovací období od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002 ve výši 54 849 Kč.

⁵ Předepsaného platebním výměrem na daňové penále na DPFO ze dne 20. 9. 2005, čj. 284971/05/010521/6927 za zdaňovací období od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003 ve výši 52 446 Kč.

⁶ Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě fakticky brojí pouze proti závěru žalovaného o prekluzi práva vybrat nedoplatek na daňovém penále, který je příslušenstvím daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 1999 a 2000, přistoupil soud k reprodukci toliko té části odůvodnění Napadeného rozhodnutí, která s uvedenými zdaňovacími obdobími souvisí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

5. Žalovaný dále shrnul odvolací argumentaci žalobce. Žalobce mimo jiné namítal, že nemá žádné daňové nedoplatky na DPFO za zdaňovací období let 2000, 2002, 2003 a 2004, neboť tyto zanikly prekluzí. Vybrání daňového penále, které je předmětem žádosti žalobce, je dle žalobce promlčeno. Správce daně dle žalobce nesprávně směšuje dva rozdílné instituty, a to existenci daňového penále a oprávnění státu vymáhat jeho zaplacení. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 5 Afs 35/2009 - 265, podle něhož se daňové penále podle § 63 ZSDP sděluje platebním výměrem ve lhůtě podle § 63 odst. 4 ZSDP. Tuto povinnost správce daně splnil, když na daňové penále řádně vydal platební výměry. Následně však správce daně úhradu daňového penále nevymáhal a lhůta pro jeho vymožení marně uplynula. Daňové penále dle žalobce nadále existuje, ale je nevymahatelné, a proto lze vést řízení o jeho prominutí podle § 55a ZSDP.
6. Žalovaný předestřel relevantní právní ustanovení a přistoupil k jejich aplikaci na zjištěný skutkový stav a vypořádání odvolacích námitek žalobce. Žalovaný se podrobně zabýval možnou prekluzí lhůty pro placení penále, a to konkrétně u jednotlivých penále s ohledem na to, jak byla žalobci sdělena jednotlivými platebními výměry. Konkrétně k daňovému penále na DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 žalovaný uvedl, že toto bylo předepsáno platebním výměrem za rok 1999, který byl žalobci doručen dne 8. 9. 2005. Lhůta pro podání daňového přiznání k DPFO podle § 40 odst. 3 ZSDP uplynula dnem 30. 6. 2000, neboť daňové přiznání zpracovala a podala daňová poradkyně. V téže lhůtě byla daň i splatná. Šestiletá promlčecí lhůta pro vybrání a vymáhání nedoplatku na daňovém penále dle § 70 odst. 1 ZSDP uplynula dnem 31. 12. 2006. Teprve dne 18. 1. 2008 byl žalobci doručen exekuční příkaz ze dne 16. 1. 2008, čj. 382/08/023970/1969. Tento úkon již neměl vliv na běh předmětné promlčecí lhůty, která marně uplynula dnem 31. 12. 2006. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by před uplynutím promlčecí lhůty dne 31. 12. 2006 byly správcem daně učiněny další úkony směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení penále ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, na základě kterých by počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta pro placení daně. Právo správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále proto zaniklo dnem 31. 12. 2006.
7. Daňové penále za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 bylo předepsáno platebním výměrem za rok 2000, který byl žalobci doručen dne 11. 10. 2005. Lhůta pro podání daňového přiznání k DPFO podle § 40 odst. 3 a § 14 odst. 8 ZSDP uplynula dnem 2. 7. 2001, neboť přiznání zpracovala a podala daňová poradkyně. V téže lhůtě byla daň i splatná. Šestiletá promlčecí lhůta pro vybrání a vymáhání nedoplatku na daňovém penále dle § 70 odst. 1 ZSDP uplynula dnem 31. 12. 2007. Teprve dne 18. 1. 2008 byl žalobci doručen exekuční příkaz ze dne 16. 1. 2008, čj. 382/08/023970/1969. Tento úkon již neměl vliv na běh předmětné promlčecí lhůty, která marně uplynula dnem 31. 12. 2007. Ani v tomto případě podle žalovaného ze spisového materiálu nevyplývá, že by před uplynutím promlčecí lhůty dne 31. 12. 2007 byly správcem daně učiněny další úkony směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení penále ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, na základě kterých by počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta pro placení daně. Právo správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále proto zaniklo dnem 31. 12. 2007.
8. Žalovaný dodal, že dne 14. 6. 2005 byl žalobci doručen exekuční příkaz ze dne 2. 6. 2005, čj. 200952/05/010942/6369, který se však týkal nedoplatku na samotné DPFO za zdaňovací období roku 2000, nikoli nedoplatku na daňovém penále. Dle žalovaného proto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

exekuční příkaz nelze považovat za úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, který by přerušil běh promlčecí lhůty.

9. Žalovaný následně podrobně rozebral plynutí lhůt ve vztahu k penále za zdaňovací období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001, od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002 a od 1. 1. 2003 do 31. 12. 2003.
10. Žalovaný dospěl k závěru, že lhůta pro vybrání a vymáhání nedoplatku na daňovém penále za všechna projednávaná zdaňovací období již uplynula. Řízení o Žádosti o prominutí proto bylo správně zastaveno podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, neboť v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Žalovaný konstatoval, že k prominutí daňového penále může dojít pouze do doby uplynutí prekluzivní lhůty pro placení daně, jak stanoví ustanovení § 259 odst. 2 daňového řádu. Ve všech projednávaných případech prekluzivní lhůta pro placení penále uplynula, tedy zaniklo právo správce daně vybrat a vymáhat daňové nedoplatky. Ustanovení § 259 odst. 2 daňového řádu lze dle žalovaného vztáhnout i na případ Žádosti o prominutí, kdy prominutí daňového penále je posuzováno ve smyslu přechodného ustanovení § 264 odst. 6 daňového řádu podle podmínek obsažených v § 55a ZSDP.
11. Závěrem se žalovaný věnoval námitce žalobce, podle níž správce daně směřuje dva rozdílné instituty, a to zánik existence daňového penále a zánik oprávnění státu vymáhat jeho zaplacení, což jej vede k mylnému závěru o zániku předmětu řízení. V této souvislosti žalovaný argumentoval, že k prominutí daňového penále může dojít až do doby uplynutí „promlčecí/prekluzivní lhůty“ pro placení předmětného daňového penále. Jelikož lhůta pro placení daňového penále uplynula, zaniklo právo vybrat a vymáhat daňové nedoplatky. Z tohoto důvodu zanikl i předmět žádosti o prominutí daňového penále. Zanikl-li předmět žádosti o prominutí daňového penále z důvodu uplynutí „prekluzivní lhůty“, nelze již v řízení pokračovat a o žádosti o prominutí daňového penále věcně rozhodnout podle § 55a ZSDP. Je proto na místě, aby řízení bylo zastaveno podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, neboť v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon.

III. Žaloba

12. Žalobce namítá, že jeho žádost byla podána dne 15. 12. 2010, tedy ještě před účinností daňového řádu, a měla proto být posouzena ve smyslu přechodného ustanovení § 264 odst. 6 daňového řádu podle § 55a ZSDP, nikoli podle daňového řádu. Není proto možné ve věci žádosti žalobce aplikovat § 259 odst. 2 daňového řádu (pozn. ve znění „[k] prominutí daně i příslušenství daně může dojít od vzniku daňové povinnosti až do doby uplynutí lhůty pro placení daně, a to i poté, kdy došlo k její úhradě.“). ZSDP žádné obdobné omezení kompetence správce daně prominout daňové penále neobsahuje.
13. Žalovaný dle žalobce pochybil, když zaměnil promlčení řádně sděleného penále a prekluzi práva vydat na daňové penále platební výměr. V této souvislosti žalobce odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 56, podle nichž běh lhůty pro sdělení předpisu penále je shodný s během lhůty pro vybrání a vymáhání daně, neboť příslušenství daně podle § 58 ZSDP s výjimkou pokut sleduje osud daně.
14. Žalobce namítá, že právo vybrat nedoplatek na daňovém penále, které je příslušenstvím DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999, bylo promlčeno dnem 31. 12. 2006 (shodně bod 33 Napadeného rozhodnutí). Z tohoto důvodu nepřichází v úvahu, aby došlo ke změně charakteru lhůty z promlčecí na prekluzivní podle § 160 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a § 264 odst. 5 daňového řádu. V tomto ohledu se žalobce dovolává závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 Afs 14/2012 - 24, bod 18. Žalobce namítá, že pokud existuje nedoplatek na daňovém penále, musí být žádost žalobce o jeho prominutí vyřízena a řízení o ní nelze zastavit.

15. Ze stejných důvodů žalobce napadá závěry žalovaného ohledně penále, které je příslušenstvím DPFO za zdaňovací období roku od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000. Právo vybrat nedoplatek na daňovém penále se dle žalobce podle § 70 ZSDP promlčelo dnem 31. 12. 2007 (shodně bod 35 Napadeného rozhodnutí). Není proto možná změna charakteru lhůty z promlčecí na prekluzivní podle § 160 odst. 1 a § 264 odst. 5 daňového řádu. Žalobce nemohl zastavit řízení o žádosti žalobce, když nedoplatek na daňovém penále za uvedené období stále právně existuje.
16. Pro úplnost žalobce dodává, že pro jiné jeho žádosti o prominutí daňových nedoplateků je významné, zda nyní projednávané neuhrazené penále nemělo být menší o tu část, která mu mohla být prominuta. Podle Pokynu GFŘ-D-21 a GFŘ-D-47 je totiž jedním z kritérií posuzování promíjení příslušenství daně i to, zda žadatel o prominutí závažně ohrožuje nebo porušuje řádný výkon správy daní.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 10. 2022 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Setrval na dříve vysloveném názoru, že v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Odmítl námitku žalobce, podle něhož na věc nelze aplikovat § 259 odst. 2 daňového řádu. K tomu uvedl, že podle přechodného ustanovení § 264 odst. 6 daňového řádu byl správce daně povinen žádost žalobce, podanou před nabytím účinnosti daňového řádu, posoudit podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. Z hlediska věcného posouzení proto správce daně aplikoval § 55a ZSDP. Oproti tomu z hlediska procesní právní úpravy správce daně postupoval podle platného a účinného právního předpisu a aplikoval § 106 odst. 1 písm. e) a § 259 odst. 2 daňového řádu.
18. Ve vztahu k penále za zdaňovací období roku od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 žalovaný zopakoval, že šestiletá promlčecí lhůta pro vybrání a vymáhání tohoto nedoplatku na daňovém penále dle § 70 odst. 1 ZSDP uplynula dnem 31. 12. 2006. Doplnil, že vzhledem k tomu, že žalobce nevznesl námitku promlčení, nezanikl nárok takové právo vymáhat, a proto správce daně dne 18. 1. 2008 doručil žalobci exekuční příkaz ze dne 16. 1. 2008, čj. 382/08/023970/1969. Žalobce nevznesl námitku promlčení ani po doručení exekučního příkazu, ani do 31. 12. 2010, proto ani do 31. 12. 2010 nezanikl nárok správce daně penále vymáhat. S účinností od 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád, kterým došlo ke změně povahy lhůty z promlčecí na prekluzivní, správce daně proto měl od 1. 1. 2011 povinnost k zániku lhůty přihlížet *ex officio*. Z těchto důvodů od 1. 1. 2011 zanikl nárok správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále na DPFO a jemu odpovídající povinnost žalobce daňové penále uhradit. Zanikl tak předmět žádosti žalobce a v řízení o žádosti žalobce nelze pokračovat, neboť o žádosti žalobce nelze věcně rozhodnout podle § 55a ZSDP.
19. Ve vztahu ke zdaňovacímu období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 žalovaný nejprve poznamenal, že penále je příslušenstvím daně a sleduje osud daně (§ 58 ZSDP, § 2 odst. 5 daňového řádu). V tomto ohledu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 56, jehož se dovolává i žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

S ohledem na citované usnesení žalovaný korigoval své závěry o plynutí lhůty pro vybrání a vymáhání nedoplatku na daňovém penále. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí uváděl, že šestiletá promlčecí lhůta dle § 70 odst. 1 ZSDP uplynula dnem 31. 12. 2007. Dle žalovaného je však třeba vzít v úvahu úkony správce daně ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP učiněné ve věci samotné DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000.

20. DPFO byla vyměřena na základě daňového přiznání podaného žalobcem dne 29. 6. 2001 konkludentním platebním výměrem ve smyslu § 46 odst. 5 ZSDP. Za den vyměření daně a současně za den doručení platebního výměru se podle § 46 odst. 5 ZSDP považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, který nastal dne 2. 7. 2001. Zmocněné zástupkyni žalobce byly dne 14. 6. 2005 doručeny dva exekuční příkazy k vymození DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 (exekuční příkaz ze dne 2. 6. 2005, čj. 200952/05/010942/6369, a ze dne 3. 6. 2005, čj. 201245/05/010942/6369). Jednalo se o úkony ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, na základě kterých se promlčecí lhůta pro vybrání a vymáhání tohoto nedoplatku na daňovém penále přerušila a nová šestiletá promlčecí lhůta začala běžet znovu po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o těchto úkonech zpraven. Konec lhůty by proto bez dalšího připadl na 31. 12. 2011.
21. Dne 18. 1. 2008 však byl zmocněné zástupkyni žalobce doručen další exekuční příkaz k vymození DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 (exekuční příkaz ze dne 16. 1. 2008, čj. 382/08/023970/1969 [dále též „**Exekuční příkaz z roku 2008**“]). Jednalo se o úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, na základě kterého se promlčecí lhůta přerušila a nová šestiletá promlčecí lhůta začala běžet znovu po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o těchto úkonech zpraven. Konec lhůty tak připadl na 31. 12. 2014. S účinností od 1. 1. 2011 se charakter lhůty změnil z promlčecí na prekluzivní.
22. Žalovaný vyzval soud, aby ve smyslu § 65 s. ř. s. přistoupil k přezkumu plynutí prekluzivní lhůty z úřední povinnosti a v rozsudku vyslovil, že právo správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále na DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 zaniklo uplynutím prekluzivní lhůty dnem 31. 12. 2014 a rovněž tímto dnem zanikla odpovídající právní povinnost žalobce předmětné daňové penále uhradit. Žalovaný uvádí, že si je vědom vady Napadeného rozhodnutí, avšak z jeho pohledu se nejedná o vadu takové intenzity, která by měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé, neboť při nápravě vady by výrok Napadeného rozhodnutí zůstal stejný.

V. Jednání

23. Při ústním jednání konaném dne 23. 1. 2023 soud rekapituloval dosavadní průběh soudního řízení, přičemž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci, kterou shrnuli a znovu reprodukovali.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

25. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutím finančních orgánů, kterými bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prominutí daňového penále podle § 55a ZSDP, konkrétně pak v rozsahu, v němž se tak stalo ve vztahu k daňovému penále na DPFO za zdaňovací období let 1999 a 2000. Žalobce fakticky uplatnil jediný žalobní bod. Základem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka, jakou právní úpravu lze s ohledem na plynutí času od vydání rozhodnutí, jimiž byla žalobci uložena daňová povinnost (daňové penále), aplikovat na rozhodování o Žádosti o prominutí. Zatímco žalovaný tvrdí, že je třeba v souladu s právní úpravou obsaženou v daňovém řádu uzavřít o prekluzi práva finančních orgánů vybrat nedoplatek na daňovém penále, žalobce je přesvědčen, že se uplatní právní úprava obsažená v ZSDP, tj. lze toliko hovořit o promlčení práva finančních orgánů vybrat nedoplatek na daňovém penále. S tím pak zprostředkovaně souvisí otázka správnosti procesního postupu finančních orgánů, které Žádost o prominutí neposoudily meritorně, ale toliko řízení zastavily.
26. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
27. Přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 1999 žalobce doručil správci daně dne 29. 6. 2000 prostřednictvím své daňové poradkyně. Platební výměr na daňové penále za rok 1999 ve výši 116 104 Kč byl vydán dne 18. 7. 2005. Daňové poradkyni žalobce byl doručen dne 25. 7. 2005.
28. Přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2000 žalobce doručil správci daně prostřednictvím své daňové poradkyně dne 29. 6. 2001. Platební výměr na daňové penále za rok 2000 ve výši 217 270 Kč byl vydán dne 20. 9. 2005 a daňové poradkyni žalobce doručen dne 29. 9. 2005.
29. Správce daně přikázal Komerční bance, a.s., aby z účtu žalobce až do výše vykonatelného nedoplatku ve výši 396 040 Kč nevyplácela peněžní prostředky, neprováděla na ně započtení a ani jinak s nimi nenakládala (viz exekuční příkaz ze dne 2. 6. 2005, čj. 200952/05/010942/6369). V odůvodnění exekučního příkazu je uvedeno, že dle vykonatelného výkazu nedoplateků žalobce ke dni 31. 5. 2005 nezaplatil DPFO za zdaňovací období let 2000, 2002 a 2003. Daňové poradkyni žalobce byl exekuční příkaz doručen dne 14. 6. 2005. Totožnou povinnost správce daně uložil i Československé obchodní bance, a.s. (viz exekuční příkaz ze dne 3. 6. 2005, čj. 201245/05/010942/6369). Předmětný exekuční příkaz byl daňové poradkyni žalobce taktéž doručen dne 14. 6. 2005.
30. Exekučním příkazem z roku 2008 Finanční úřad ve Voticích přikázal společnosti BELBAKA a.s., jakožto plátcí mzdy žalobce, aby po doručení tohoto exekučního příkazu prováděla ze mzdy žalobce stanovené srážky do výše vykonatelného nedoplatku o částce 954 888 Kč a nevyplácela sražené částky žalobci. V odůvodnění exekučního příkazu je uvedeno, že dle vykonatelného výkazu nedoplateků žalobce ke dni 16. 1. 2008 finančnímu úřadu nezaplatil mj. část penále předepsaného Platebním výměrem na daňové penále za rok 1999 a část penále předepsaného Platebním výměrem na daňové penále za rok 2000. Exekuční příkaz byl daňové poradkyni žalobce doručen dne 18. 1. 2008.
- Právní a judikatorní východiska**
31. Městský soud v Praze předesílá, že Žádost o prominutí podal žalobce ke správci daně dne 15. 12. 2010, tj. za účinnosti zákona o správě daní a poplatků. Dotčený zákon byl účinný do dne 31. 12. 2010, následně jej nahradil daňový řád.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

32. Podle § 55a ZSDP „[m]inisterstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoliv stadiu daňového řízení“. Z odstavce druhého věty první předmětného ustanovení se podává, že „[m]inisterstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně“.
33. Z ustanovení § 58 ZSDP se podává, že „[p]říslušenstvím daně se rozumí penále, zvýšení daně, náklady daňového řízení, úroky a pokuty uložené podle tohoto nebo jiného daňového zákona. Příslušenství daně, s výjimkou pokut, sleduje osud daně, nestanoví-li správce daně svým rozhodnutím jinak. Zvláštní zákon může stanovit u příslušenství daně jeho rozpočtové určení odchylně od rozpočtové určení daně, k němuž bylo vyměřeno“.
34. Podle § 40 odst. 1 věty druhé ZSDP „[n]ení-li v tomto nebo v jiném daňovém zákoně stanoveno jinak, daň je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo hlášení“.
35. Podle § 63 odst. 1 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006, platí, že „[d]aňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti“. Z odstavce čtvrtého předmětného ustanovení se podává, že „[p]enále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno“.
36. Podle § 70 odst. 1 ZSDP „[p]rávo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným“. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení „[j]e-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zjištěných podle odstavců 4 a 5“. Podle třetího odstavce tohoto ustanovení „[k] promlčení se přihlédne jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno, a jen v rozsahu uplatňované námitky. Po dobu výkonu rozhodnutí soudem nebo soudním exekutorem anebo do uspokojení z výtěžku veřejné dražby lhůta podle odstavců 1 a 2 neběží, a to až do právní moci rozhodnutí o ukončení těchto řízení nebo jeho ukončení; lhůta rovněž neběží po dobu přihlášení nedoplatku v insolvenčním řízení“.
37. Z ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu se podává, že „[b]ěh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které

započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.

38. Podle § 160 odst. 1 daňového řádu *„[d]aň nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně“.*
39. Podle § 264 odst. 6 daňového řádu *„[ž]ádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech“.*
40. Podle § 259 odst. 2 daňového řádu *„[k] prominutí daně i příslušenství daně může dojít od vzniku daňové povinnosti až do doby uplynutí lhůty pro placení daně, a to i poté, kdy došlo k její úhradě.“*
41. Městský soud v Praze shrnuje, že podle úpravy obsažené v zákoně o správě daní a poplatků bylo daňové penále příslušenstvím samotné daně a jako takové sledovalo osud daně (§ 58 ZSDP). Splátnost daně přitom byla určena lhůtou pro podání daňového přiznání (§ 40 ZSDP), přičemž právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčovalo po šesti letech po roce, ve kterém se tento nedoplatek stal splatným. Pokud finanční orgány učinily úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, lhůta se přerušila a počala běžet lhůta nová; nejpozději však bylo lze nedoplatek vybrat do dvaceti let od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným (§ 70 ZSDP). Pokud pak plátce daně nezaplatil splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti, dostal se do prodlení, přičemž za každý den prodlení mu vznikalo penále z předmětného daňového nedoplatku; správce daně daňového dlužníka o penále vyrozumíval předpisem, přičemž tak mohl učinit nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčovalo vybrání daně (§ 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006). V případě, že lhůta pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, posuzuje se její povaha podle ustanovení daňového řádu upravujících lhůtu pro placení daní, jež činí rovněž šest let, avšak se jedná o lhůtu prekluzivní (§ 264 odst. 5 ve spojení s § 160 daňového řádu). Dle zákona o správě daní a poplatků přitom bylo lze daň zcela nebo částečně prominout v kterémkoliv stádiu daňového řízení (§ 55a ZSDP); obdobným způsobem pak období, v němž může dojít k prominutí daně i jejího příslušenství, stanoví i daňový řád (§ 259 odst. 2 daňového řádu).
42. Zásadním rozdílem mezi úpravou obsaženou v zákoně o správě daní a poplatků a úpravou obsaženou v daňovém řádu je tak povaha lhůty pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku. Zatímco lhůta pro placení daně podle § 70 ZSDP měla charakter promlčecí, podle nového daňového řádu je tato lhůta lhůtou prekluzivní a správce daně je povinen přihlížet k zániku práva vymáhat daňový nedoplatek z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 Afs 14/2012 - 24, pak k rozdílu mezi institutem promlčení a prekluze uvedl, že *„[v] případě promlčení je uplynutím lhůty subjektivní právo na plnění oslabeno, neboť vznese-li dlužník námitku promlčení, zaniká nárok takové právo vymáhat; odpovídající právní povinnost však přetrvává (uhradí-li tedy dlužník svůj závazek, přestože je již promlčen, nenastává na straně věřitele bezdůvodné obohacení). Naopak marné uplynutí prekluzivní lhůty způsobuje zánik práva (a společně s ním i zánik nároku toto právo vymáhat), k němuž je nutné přihlížet z úřední povinnosti. V případě plnění prekludovaného závazku by tak na straně původního věřitele vzniklo bezdůvodné obohacení“.* V projednávané věci přitom žalobce připustil, že daňové penále na DPFO za zdaňovací období let 1999 a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2000 mu bylo ve lhůtě k tomu stanovené řádně sděleno, avšak namítl, že úhradu penále správce daně nevymáhal, a proto marně uplynula lhůta pro jeho vybrání, resp. vymožení. S ohledem na promlčecí charakter lhůty pro vybrání a vymožení daňového nedoplatku pak namítl, že daňové penále nadále existuje, jen je nevymahatelné, a proto lze vést řízení o jeho prominutí. Zdůraznil přitom, že pokud existuje nedoplatek na daňovém penále, musí být řádně vyřízena i žádost o jeho prominutí a nelze řízení zastavit.

43. S ohledem na výše uvedené je tak pro rozhodnutí otázky sporné mezi účastníky řízení zásadním posoudit, zda k uplynutí lhůty pro placení daňového penále došlo za účinnosti zákona o správě daní a poplatku (a zda daňové penále za dotčená zdaňovací období stále existuje v podobě naturální obligace), či zda tato lhůta uplynula až za účinnosti daňového řádu (a tedy došlo k zániku daňového penále) a zda tato okolnost na žalobcem tvrzeném nároku na meritorní rozhodnutí o Žádosti o prominutí něčeho mění.
44. Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů se podává, že povinnost hradit daňové penále vzniká ze zákona, tedy tato není založena vydáním platebního výměru správcem daně – platební výměr na daňové penále má charakter deklaratorního rozhodnutí; tímto správcem daně daňovému dlužníkovi sděluje předpis penále, jež v důsledku jeho prodlení s uhrazením daňové povinnosti v určité výši vzniklo *ex lege* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2006, čj. 1 Afs 16/2005 - 63, ze dne 17. 1. 2008, čj. 9 Afs 65/2007 - 54, ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007 - 72, ze dne 29. 4. 2011, čj. 5 Afs 64/2010 - 54, či ze dne 25. 1. 2012, čj. 1 Afs 77/2011 - 91). V rozsudku ze dne 6. 4. 2011, čj. 1 Afs 19/2011 - 64, Nejvyšší správní soud doplnil, že „(...) penále může být vymáháno za splnění zákonných podmínek již v okamžiku jeho vzniku; není tedy bezpodmínečně nutné, aby bylo za všech okolností nejprve sděleno pravomocným rozhodnutím. Povinnost k úhradě penále vzniká v první den prodlení s úhradou daně a trvá po celou dobu prodlení, mění se pouze částka penále, která se s každým dnem prodlení zvyšuje podle zákonné sazby (§ 63 odst. 2). Penále z dlužné částky existuje a narůstá bez ohledu na skutečnost, zda již ke sdělení penále ze strany správce daně došlo nebo nikoliv“ (obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 11. 5. 2005, čj. 1 Afs 96/2004 - 62).
45. Vyrozumět daňový subjekt o předpisu penále je možné nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje právo na vybrání nedoplatku, jenž je základem pro určení penále; lhůta pak plyne ode dne původní splatnosti daně, přičemž skutečnost, kdy byl vyměřen nedoplatek daně, je pro stanovení počátku běhu promlčecí lhůty nerozhodná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 5 Afs 35/2009 - 265, a rozsudky ze dne 29. 4. 2011, čj. 5 Afs 64/2010 - 45, ze dne 18. 5. 2011, čj. 7 Afs 128/2009 - 138, ze dne 12. 9. 2014, čj. 5 Afs 81/2014 - 47, či ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 Afs 52/2013 - 34).
46. V usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 5 Afs 35/2009 - 265, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shrnul, že „[p]latební výměr na daň, stejně jako platební výměr, kterým se sdělí daňovému dlužníkovi předpis penále, nemají v rovině samotného hmotného práva daňového účinky konstitutivní, nýbrž zásadně toliko deklaratorní (...). **Platebními výměry se konstatuje povaha a výše primární či – v případě penále – sekundární daňové povinnosti k určitému dni, jež však již vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Ten má význam především v tom, že za splnění předepsaných podmínek mění daňovou povinnost z „pouhé“ povinnosti podle hmotného práva v exekuční titul.** Možnost vydat platební výměr na penále byla časově omezena ustanovením § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř., podle něhož o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Uvedenému ustanovení nelze rozumět jinak než jako zákaz pro správce daně „vytvořit“ si vydáním platebního výměru na penále exekuční titul na toto příslušenství daně, uplyne-li lhůta, na niž uvedené ustanovení odkazuje“ (zvýraznění provedeno soudem).

47. Z dosud uvedené rozhodovací praxe správních soudů tedy vyplývá, že za účinnosti zákona o správě daní a poplatků bylo daňového dlužníka třeba vyrozumět o předpisu daňového penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daňového nedoplatku (splatné daně), jenž je základem pro určení penále; tato lhůta (o základní délce šesti let) začíná plynout od původního data splatnosti daně. Za předpokladu, že správce daně v dotčené lhůtě daňové penále nepředepíše (resp. daňového dlužníka o předpisu daně nevyrozumí), právo správce daně předepsat daňové penále (tedy i samotná daňová povinnost) zaniká.
48. Zákodárce však v zákoně o správě daní a poplatků specificky nestanovil účinky samotného předepsání daňového penále v zákonem stanovené lhůtě na běh lhůty pro vybrání daňového penále. Další otázkou, kterou je proto třeba se v projednávané věci zabývat, je posouzení, zda řádně a včas předepsané penále z daňového nedoplatku lze rovněž vnímat jako samostatný daňový nedoplatek ve smyslu § 70 zákona o správě daní a poplatků, resp. tím, zda jeho předepsáním dojde k přerušení promlčecí lhůty pro vybrání daňového nedoplatku, potažmo zda v případě včasného předepsání daňového penále z již (po splatnosti) uhrazené daňové povinnosti k přerušení a započetí běhu nové šestileté promlčecí lhůty k vybrání a vymáhání předepsaného daňového penále ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP.
49. V již připomínaném usnesení čj. 5 Afs 35/2009 - 265 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že „[s]platné penále není daňovým nedoplatkem ve smyslu d. ř. – zákonodárce např. tyto pojmy užívá vedle sebe při stanovení pořadí, v jakém se úbrada daně použije na úbradu daňových povinností (§ 59 odst. 5 d. ř.), přičemž pojmem nadřazeným oběma těmito pojmy je souhrnný pojem „daňové povinnosti“. Podobně mezi nedoplatkem a penále zákonodárce rozlišuje v rubrice § 63 d. ř. a ve formulaci výpočtu penále např. v § 63 odst. 2 větě druhé či třetí d. ř. – nedoplatek je základem pro matematickou operaci vedoucí k výpočtu penále, avšak penále není obsaženo v pojmu nedoplatku“. Při formulaci tohoto závěru však rozšířený senát uvažoval o daňovém penále, jež daňovému dlužníku ještě nebylo předepsáno, tj. jako o povinnosti daňového dlužníka vznikající a existující již na základě zákona, nikoliv o situaci, kdy bylo daňové penále řádně a včas předepsáno daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Ve svých závěrech se tak rozšířený senát nijak nevyjádřil k výše naznačené otázce, nakolik včasné předepsání daňového penále zakládá ve vztahu k němu účinky předpokládané v § 70 odst. 2 ZSDP.
50. Rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu podle přesvědčení osmnáctého senátu zdejšího soudu nasvědčuje tomu, že na daňové penále předepsané platebním výměrem lze v tomto kontextu nahlížet jako na nedoplatek, ve vztahu k němuž jeho včasné předepsání právě takové účinky (přerušení a započetí nové šestileté promlčecí lhůty pro jeho vybrání nebo vymožení) vyvolává.
51. Předně je třeba poukázat na to, že v některých případech Nejvyšší správní soud příslušenství daně v podobě úroku z prodlení za daňový nedoplatek, byť implicitně, označil (srov. rozsudek ze dne 12. 9. 2014, čj. 5 Afs 81/2014 - 47, nebo ze dne 21. 1. 2005, čj. 7 Afs 52/2004 - 56).
52. V rozsudku ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 Afs 112/2007 - 82, se Nejvyšší správní soud zabýval posouzením zákonnosti rozhodnutí, jimiž bylo stěžovateli sděleno penále na daň z přidané

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

hodnoty za různá období let 1993 – 1998. Byť zde soud vyslovil rozhodovací praxí později překonaný názor, že počátek lhůty k vybrání nedoplatku na dodatečně vyměřené dani je nutno vázat od okamžiku náhradní splatnosti dodatečně vyměřené daně, vyjádřil se rovněž k otázce, jaké úkony jsou způsobilé přerušit běh promlčecí lhůty dle § 70 odst. 2 ZSDP, přičemž v této rovině jeho závěry pozdější rozhodovací praxí (včetně rozhodnutí rozšířeného senátu) korigovány nebyly. Konstatoval, že aby bylo možno úkon správce daně považovat za úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, musí směřovat k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku, přičemž doplnil, že za použití jazykového výkladu tak tímto úkonem může být jakýkoliv úkon správce daně směřující k tomu, aby na účet správce daně byla připsána částka ve výši daňového nedoplatku. Dospěl přitom k závěru, že *„[p]latební výměr o předpisu penále vydaný dle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků lze považovat za takový úkon, neboť správce daně jím daňovému dlužníku sděluje existenci ze zákona naběhlého penále, jeho výši a ukládá mu povinnost tuto částku zaplatit. Tím jej jednoznačně směřuje k ubrzení (ze strany správce daně k vybrání) nedoplatku, případně jsou jím tvořeny podklady pro jeho vymáhání cestou exekuce“*. Nejvyšší správní soud přitom v dotčeném rozsudku výslovně konstatoval, že penále spadá pod pojem „daňový nedoplatek“, jak jej používá § 70 ZSDP. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud přejal v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 Afs 43/2011 - 72, resp. z nich vycházel také Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 11. 2011, čj. 30 Af 144/2011 - 83.

53. Pro posuzovanou věc jsou pak rovněž relevantní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2016, čj. 2 Afs 276/2016 - 28, ve kterém se soud mj. zabýval námitkou prekluze daňového nedoplatku. Konstatoval přitom, že platební výměr na daňový nedoplatek spočívající v daňovém penále byl stěžovateli doručen dne 22. 8. 2003, vykonatelným se stal dne 6. 9. 2003 a pokud správce daně vydal dne 31. 3. 2008 k tomuto platebnímu výměru exekuční příkaz, počala tak v souladu s § 70 odst. 2 ZSDP běžet nová lhůta, který měla skončit uplynutím roku 2014. Nejvyšší správní soud tak v tomto ohledu nejen aproboval shora uvedenou povahu daňového penále jakožto daňového nedoplatku, ale především také zcela zjevně potvrdil, že vydání (a následné nabytí právní moci) platebního výměru na daňové penále je třeba považovat za úkon, jenž ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP prodlužuje lhůtu správce daně vybrat a vymáhat tento daňový nedoplatek. Obdobně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2022, čj. 5 Afs 267/2021 - 21, aproboval názor Krajského soudu v Brně (srov. rozsudek uvedeného soudu ze dne 5. 8. 2021, čj. 62 Af 99/2017 - 141), že vydání platebních výměrů na penále ve lhůtě stanovené § 63 odst. 4 ZSDP aktivuje běh šestileté lhůty pro vymožení daňového penále.
54. Pro úplnost pak Městský soud v Praze doplňuje, že nepřehlédl závěry vyslovené v rozsudku devátého senátu zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2013, čj. 9 A 130/2012 - 35, publ. pod č. 3034/2014 Sb. NSS, v rámci kterých se soud otázkou běhu lhůty pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku a její souvislosti s lhůtou pro předepsání daňového nedoplatku spočívajícího v daňovém penále zabýval. V dotčené věci byl skutkový stav následující: daňové penále na DPFO za rok 2004 bylo daňovému dlužníku sděleno platebním výměrem ze dne 16. 3. 2011 ve znění odvolacího rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29. 6. 2011, přičemž mezi stranami nebylo sporné, že bylo sděleno včas, neboť lhůta pro sdělení předpisu penále započala dne 1. 1. 2006 a končila po 6 letech, tj. ke dni 31. 12. 2011. Devátý senát zdejšího soudu konstatoval, že *„má-li sdělení předpisu penále toliko deklaratorní charakter, nelze lhůtu pro sdělení předpisu penále odlišovat od lhůty pro placení daně, neboť sdělení předpisu penále je v podstatě úkonem, kterým správce daně daňovému dlužníku nejen sděluje výši penále, ale tím také činí úkon*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

směřující k vybrání penále“. Poukázal však, že nelze dovodit, že lhůta stanovená v § 160 daňového řádu zahrnující i placení příslušenství daně, jímž je penále, skončí nezávisle na osudu daně. Doplnil, že *„[p]enále sleduje osud daně, tudíž se řídí stejným právním režimem jako daň a byť je předpis penále samostatným exekučním titulem, zejména co do výše určeného penále, neznamená to, že předpis penále z hlediska promlčecí lhůty působí nezávisle na osudu daně. Jestliže podle § 160 zákona č. 280/2009 Sb. [daňového řádu] nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, pak ani nedoplatek penále nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně. Sdělení penále není úkonem konstitutivní povahy, které by zakládalo splatnost daně, a proto není ani úkonem, který by určoval okamžik počátku běhu promlčecí lhůty pro právo vybrat a vymáhat na daňový nedoplatek. Toto právo má správce daně od počátku splatnosti penále a činí tak právě sdělením předpisu penále jako jedním z úkonů, kterými lze vést daňového dlužníka k vybrání daně“.* Městský soud v Praze nicméně následně doplnil, že uvážil, zda platební výměr, kterým se sděluje výše penále a směřuje k výběru penále, není úkonem, který by přerušoval nebo stavěl běh lhůty pro placení daně. Ve svých závěrech nicméně devátý senát vyšel z právní úpravy, jež není v posuzované věci rozhodná, a naopak implicitně potvrdil, že by jeho závěry byly odlišné, pokud by věc byla posuzována na základě zákona o správě daní a poplatků. Konstatoval totiž, že v jím řešené věci byl platební výměr na penále (předpis penále) vydán již za účinnosti daňového řádu, a proto se neuplatní ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu, podle kterého účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů (tj. dle zákona o správě daní a poplatků). Uzavřel, že *„[n]elze tedy vydání platebního výměru na penále posuzovat jako úkon ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. přerušující promlčecí lhůtu, a to ani ve smyslu rozsudku NSS pod č.j. 9Afs 112/2007-72, který výjimečně - v případě platebního výměru o předpisu penále vyslovil, že tento výměr lze považovat za úkon, který směřuje k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o správě daní a tím je úkonem, kterým byla účinně přerušena promlčecí lhůta k vybrání daňového nedoplatku (zde penále) ještě před jejím uplynutím. Soud shledal, že v souzené věci nejsou dle § 264 odst. 5 věty druhé daňového řádu dány podmínky pro aplikaci ust. § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. [ZSDP] a názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozhodnutí č.j. 9Afs 112/2007-72, neboť výklad Nejvyššího správního soudu směřující právě do ustanovení § 70 odst. 2 postihuje právní stav, který zde byl platný před účinností zákona č. 280/2009 Sb. Tento zákon však v ustanovení § 160 odst. 3 a 4 taxativně stanoví právní skutečnosti, které přerušují běh promlčecí lhůty pro placení daně nebo způsobují, že lhůta pro placení daně neběží po určitou dobu. Tím vymezuje novou právní úpravu, která v taxativním výčtu nedovoluje zařadit platební výměr na penále mezi skutečnosti, které mají vliv na běh lhůty pro placení daně. Souzený případ není případem, na který dopadá ust. § 264 odst. 5 věta druhá, aby mohla být v dané věci aplikována právní úprava podle dosavadních právních předpisů, tj. ust. § 70 odst. 2, k němuž se váže i výklad Nejvyššího správního soudu v rozsudku pod č.j. 9Afs 112/2007-72 o vlivu platebního výměru na penále pro běh lhůty“.*

55. Pokud tedy devátý senát Městského soudu v Praze v dotčeném rozsudku shledal, že předepsání daňového penále není úkonem, jež by byl způsobilý přerušit běh lhůty pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku (ať už samotné splatné daně, nebo jejího příslušenství v podobě daňového penále), nelze přehlédnout, že k tomuto závěru soud dospěl výhradně ve vztahu k nové právní úpravě, tj. daňovému řádu, který oproti úpravě obsažené v zákoně o správě daní a poplatků specificky ve formě uzavřeného výčtu stanoví úkony, jež běh lhůty pro placení daně přerušují (srov. § 160 odst. 3 daňového řádu). Tuto

skutečnost přitom devátý senát Městského soudu v Praze neopomněl výslovně zmínit, když poukázal na rozhodovací praxi vztahující se k právní úpravě obsažené v zákoně o správě daní a poplatků a jím posuzovanou věc, pro niž byla rozhodná ustanovení jiného právního předpisu, od shora poukazovaných případů, pro které byla rozhodná úprava obsažená v zákoně o správě daní a poplatků (především § 70 odst. 2 ZSPD) odlišil. I devátý senát zdejšího soudu tedy fakticky potvrdil, že za účinnosti ZSDP bylo judikatorní praxí předepsání daňového penále uznáno jako úkon, jenž směřuje k vybrání, resp. vymožení tohoto nedoplatku, tj. jako úkon, kterým ve vztahu k němu dochází k přerušení promlčecí lhůty pro jeho vybrání či vymožení a zakládá běh promlčecí lhůty nové.

56. Lze tak uzavřít, že ze shora provedeného rozboru právních a judikatorních východisek vyplývá, že za předpokladu, že k předepsání daňového penále daňovému dlužníku došlo ve lhůtě k tomu stanovené (tj. v šestileté lhůtě počínající po roce, kdy se stal daňový nedoplatek, ve vztahu k němuž byl dlužník v prodlení, splatným), je třeba platební výměr, jímž bylo daňové penále předepsáno, považovat ve vztahu k tomuto penále za úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, tj. úkon směřující k jeho vybrání, v jehož důsledku došlo k přerušení šestileté promlčecí lhůty a započetí běhu nové promlčecí lhůty po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven. V důsledku předepsání daňového penále tedy došlo k založení nové šestileté lhůty k vybrání (resp. zajištění nebo vymožení) daňového penále.

Posouzení žalobní argumentace

57. Co se týče daňového penále předepsaného platebním výměrem za rok 1999, žádný z účastníků řízení nečiní sporným, že daňové penále bylo ve lhůtě k tomu určené žalobci řádně sděleno. Žalobce pak uvedl, že právo vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále se podle § 70 ZSDP promlčelo dnem 31. 12. 2006 (tj. dnem promlčení práva správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na DPFO za zdaňovací období roku 1999). Ke shodnému závěru dospěl v Napadeném rozhodnutí i žalovaný (ačkoliv však v důsledku uplynutí promlčecí lhůty nesprávně uzavřel o zániku práva správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále). Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný svůj závěr korigoval, když uvedl, že i když tímto dnem promlčecí lhůta k vybrání daňového penále uplynula, žalobce nevznesl námitku promlčení po doručení exekučního příkazu ze dne 16. 1. 2008 ani následně do dne 31. 12. 2010 (tj. k poslednímu dni účinnosti zákona o správě daní a poplatků) a tedy nezanikl nárok správce daně takové právo vymáhat; dovodil proto, že lhůta pro vybrání a vymáhání daňového penále nadále běžela i za účinnosti daňového řádu, přičemž s ohledem na znění § 160 odst. 1 daňového řádu ke dni 1. 1. 2011 zanikl nárok správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na daňovém penále na DPFO za předmětné zdaňovací období a rovněž zanikla odpovídající právní povinnost žalobce předmětné daňové penále uhradit.
58. S ohledem na shora vytyčené judikatorní mantinely je však Městský soud v Praze přesvědčen, že ani jednomu ze závěrů účastníků řízení nelze přisvědčit.
59. Zdejší soud je s účastníky ve shodě potud, že lhůta pro podání daňového přiznání k DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 12. 1999 byla v souladu s § 40 odst. 3 ZSDP stanovena do 30. 6. 2000, přičemž v téže lhůtě byla daň i splatná. K uplynutí šestileté promlčecí lhůty pro vybrání a vymáhání tohoto daňového nedoplatku tak dle § 70 odst. 1 ZSDP mělo dojít dne 31. 12. 2006. Vzhledem k tomu, že žalobce ve stanovené lhůtě daňovou povinnost (DPFO za zdaňovací období roku 1999) dobrovolně nesplnil, bylo mu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správcem daně Platebním výměrem na daňové penále za rok 1999 předepsáno daňové penále. Platební výměr byl žalobci doručen dne 25. 7. 2005, tj. ve lhůtě stanovené v ustanovení § 63 odst. 4 ZSDP ve znění do 31. 12. 2006. S ohledem na výše uvedenou rozhodovací praxi správních soudů přitom vydáním Platebního výměru na penále za rok 1999 byl proveden úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, tj. ve vztahu k daňovému penále na DPFO za rok 1999 došlo k přerušení promlčecí lhůty (jež měla původně uplynout dne 31. 12. 2006) a od 1. 1. 2006 počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta k vybrání a vymáhání daňového penále, jejíž konec nově připadnul na den 31. 12. 2011.

60. Jako mylný je proto třeba označit názor účastníků řízení, že šestiletá promlčecí lhůta pro vybrání a vymáhání nedoplatku na daňovém penále za zdaňovací období roku 1999 uplynula dnem 31. 12. 2006. Žalobce i žalovaný tak uzavřeli, neboť opomněli zohlednit dopad předepsání daňového penále platebním výměrem jakožto úkonu podle § 70 odst. 2 ZSDP; z podání obou účastníků je přitom zřejmé, že se povahou tohoto úkonu při posouzení projednávané věci nezabývali.
61. Opomenout pak nelze, že dne 16. 1. 2008 Finanční úřad ve Voticích vydal exekuční příkaz čj. 382/08/023970/1969 [Exekuční příkaz z roku 2008], a to mj. za účelem vymožení daňového penále na DPFO za rok 1999, čímž provedl ve vztahu k daňovému penále další úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, čj. 5 Afs 64/2010 - 45, ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 Afs 43/2011 - 64, či ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Afs 100/2013 - 56), tj. úkon směřující k vybrání daňového nedoplatku; skutečnost, že vydání exekučního příkazu je úkonem přerušující běh lhůty pro vybrání a vymáhání daňového nedoplatku, pak ani jeden z účastníků nečinil sporným. Z tohoto důvodu tak opětovně došlo k přerušení promlčecí lhůty k vybrání a vymožení daňového nedoplatku na penále na DPFO za rok 1999 a jejímu novému běhu ode dne 1. 1. 2009, kdy její konec připadl na den 31. 12. 2014. Ze spisového materiálu se podává, že žádné další úkony ve vztahu k daňovému penále za rok 1999 finanční orgány neučinily. Lhůta k vybrání a vymožení daňového nedoplatku spočívajícího v daňovém penále na DPFO za rok 1999 tedy uplynula dne 31. 12. 2014.
62. Co se týče daňového penále předepsaného Platebním výměrem na penále za rok 2000, ani v tomto případě žádný z účastníků řízení nečiní sporným, že daňové penále bylo ve lhůtě k tomu určené žalobci řádně sděleno. Žalobce však dospěl k závěru, že právo vybrat nedoplatek na daňovém penále se promlčelo dnem 31. 12. 2007 (tj. dnem promlčení práva správce daně vybrat a vymáhat nedoplatek na DPFO za zdaňovací období roku 2000). Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný v Napadeném rozhodnutí, když uvedl, že nebyly učiněny žádné úkony ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, na základě kterých by počala běžet nová šestiletá lhůta pro placení daně, a uzavřel, že k předmětnému datu zaniklo správcem daně vybrat a vymáhat nedoplatek na předmětném daňovém penále. Ve vyjádření k podané žalobě však žalovaný svůj závěr změnil, když poukázal, že dne 14. 6. 2005 byly žalobci doručeny dva exekuční příkazy (srov. odst. 29 tohoto rozsudku), a to mj. za účelem vymožení DPFO za rok 2000. Konstatoval, že se jedná o úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, který zakládá novou promlčecí lhůtu pro vybrání a vymožení daně, přičemž s ohledem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 - 56) se přerušení promlčecí doby vztahuje i na příslušenství daně, tedy i daňové penále. V důsledku této skutečnosti a s ohledem na vydání Exekučního příkazu z roku 2008 žalovaný dospěl k závěru, že lhůta k vybrání a vymožení daňového nedoplatku skončila až dne 31. 12. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

63. Městský soud v Praze pak musí závěry účastníků řízení korigovat i v tomto ohledu. Přisvědčit lze jistě závěru, že lhůta pro podání daňového přiznání k DPFO za zdaňovací období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2000 byla v souladu s § 40 odst. 3 ZSDP stanovena do 2. 7. 2001, přičemž v téže lhůtě byla daň i splatná. K uplynutí šestileté promlčecí lhůty pro vybrání a vymáhání tohoto daňového nedoplatku tak dle § 70 odst. 1 ZSDP mělo dojít dne 31. 12. 2007. Vzhledem k tomu, že žalobce ve stanovené lhůtě daňovou povinnost (DPFO za zdaňovací období roku 2000) dobrovolně nesplnil, bylo mu správcem daně Platebním výměrem na daňové penále za rok 2000 předepsáno daňové penále. Platební výměr byl žalobci doručen dne 29. 9. 2005, tj. ve lhůtě stanovené v ustanovení § 63 odst. 4 ZSDP ve znění do 31. 12. 2006. Opětovně přitom platí, že vydáním Platebního výměru na penále za rok 2000 byl proveden úkon ve smyslu § 70 odst. 2 ZSDP, tj. ve vztahu k právu vybrat a vymáhat daňové penále na DPFO za rok 2000 došlo k přerušení promlčecí lhůty a od 1. 1. 2006 počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta, jejíž konec připadnul na den 31. 12. 2011.
64. Vzhledem k tomu, že Exekuční příkaz z roku 2008 byl vydán mj. za účelem vymožení jak samotného nedoplatku na daňovém penále (tak ostatně za účelem vymožení daně na DPFO za rok 2000), došlo k opětovnému přerušení lhůty pro vybrání a vymožení předmětného daňového nedoplatku, přičemž její konec nově připadnul na den 31. 12. 2014.
65. Ze shora provedeného shrnutí se tak podává, že lhůta pro vybrání a vymáhání daňových nedoplatků na daňovém penále na DPFO za zdaňovací období let 1999 a 2000 uplynula shodně dnem 31. 12. 2014, tj. k této skutečnosti došlo již za účinnosti daňového řádu (nikoliv zákona o správě daní a poplatků).
66. V daném případě tak nelze v souvislosti se změnou právní úpravy odhlédnout od změny charakteru lhůty pro placení daňového nedoplatku z promlčecí na prekluzivní. Danou problematikou se Nejvyšší správní soud zabýval v již připomínaném rozsudku čj. 1 Afs 14/2012 - 30, publ. pod č. 2627/2012 Sb. NSS, kdy se přiklonil k takové interpretaci pravidla obsaženého v přechodných ustanoveních (srov. § 264 odst. 5 daňového řádu), kterou označil za příznivější pro daňové subjekty. Za podstatné označil, že „(...) lhůta pro placení daně je lhůtou prekluzivní, neboť uplynutí této lhůty způsobí zánik práva státu vymáhat daňové nedoplatky a správce daně přihlíží k zániku tohoto práva ex officio, tj. aniž by se toho musel daňový subjekt sám dovolat. Lze tak konstatovat, že promlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, má po 1. 1. 2011 charakter lhůty prekluzivní podle § 264 odst. 5 v návaznosti na § 160 daňového řádu“ (obdobně srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 18. 4. 2013, čj. 1 Afs 3/2013 - 30).
67. Přehlédnout přitom nelze, že uvedený závěr žalovaný v Napadeném rozhodnutí aplikoval k žalobci předepsanému daňovému penále na DPFO za období let 2001 – 2003, ve vztahu k nimž uzavřel, že lhůta pro placení dotčených daňových nedoplatků uplynula ke dni 31. 12. 2014, přičemž tímto okamžikem tak právo správce daně pro jejich vybrání a vymáhání zaniklo. S tímto názorem žalovaného žalobce přitom implicitně souhlasil, když proti zastavení řízení ve vztahu k prominutí daňového penále za tato období v žalobě ani nebrojl.
68. Zdejší soud nicméně nepřehlédl, že žalobce v bodech [5] a [6] žaloby doplnil, že vzhledem k datu podání Žádosti o prominutí je povinností daňových orgánů postupovat podle § 55a ZSDP a nikoliv podle ustanovení § 259 odst. 2 daňového řádu (dle kterého může

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k prominutí daňového penále dojít toliko do doby uplynutí prekluzivní lhůty pro placení daně). V tomto ohledu poukázal na přechodné ustanovení § 264 odst. 6 daňového řádu, jež stanoví, že žádost o prominutí příslušenství daně, která byla podána podle dosavadních právních předpisů a nebyla dosud vyřízena, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. Zdůraznil, že zákon o správě daní a poplatků žádné takové omezení kompetence, jako obsahuje § 259 odst. 2 daňového řádu, neobsahoval.

69. Byť žalobcem vyslovený názor vychází z nesprávné premisy (tj. že lhůta pro vybrání a vymáhání daňového penále na DPFO za zdaňovací období let 1999 a 2000 uběhla za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, tj. daňový nedoplatek nadále existuje ve formě naturální obligace) a tedy po provedeném rozboru postrádá opodstatnění, považuje soud za potřebné jej částečně korigovat. Žalobci lze přisvědčit, že s ohledem na odlišný charakter lhůt k placení daní v jednotlivých právních úpravách (daňovém řádu a ZSDP), by za předpokladu, že by lhůta uplynula před nabytím účinnosti daňového řádu, nebylo možné konstatovat zánik daňového nedoplatku v důsledku prekluze lhůty pro jeho placení. Nicméně zákon o správě daní a poplatků a daňový řád omezují lhůtu správce daně pro prominutí daně (resp. jejího příslušenství) obdobným způsobem. Daňový řád předpokládá, že prominout daň lze toliko do uplynutí lhůty pro její placení; dle ZSDP tak mohl správce daně učinit v kterémkoliv stadiu daňového řízení. Vzhledem k tomu, že právo správce daně vybrat a vymáhat daňový nedoplatek bylo prekludováno (již neexistuje ani ve formě naturální obligace), je nutné uzavřít, že žádné daňové řízení ve vztahu k penále na DPFO za zdaňovací období let 1999 a 2000 neprobíhá. Tudíž správce daně nemá kompetenci (natož povinnost) o žádosti žalobce o prominutí daňových nedoplatků rozhodnout.
70. Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že rozhodnutí finančních orgánů o zastavení řízení o Žádosti o prominutí penále na DPFO bylo učiněno v souladu se zákonem a jednalo se o z procesního hlediska správný postup, byť soud musel do jisté míry korigovat důvody, na nichž finanční orgány svou úvahu založily. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí, jakkoli je toto postaveno na dílem nesprávných závěrech. Soud neseznal hospodárným ani účelným, aby Napadené rozhodnutí s ohledem na částečnou absenci posouzení skutečností vážících se k přerušení promlčecí lhůty podle § 70 odst. 2 ZSDP rušil a věc žalovanému opětovně vracel k dalšímu řízení. Vyšel přitom především z toho, že ve věci žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně rozhoduje již počtvrté, přičemž na způsobu vyřízení Žádosti o prominutí by takový postup nebyl s to ze shora vyložených důvodů ničeho změnit.
71. Lze tak shrnout, že co se týče Žádosti o prominutí, kterou žalobce žádal o prominutí daňového penále na DPFO za zdaňovací období let 1999 a 2000, postupovaly finanční orgány správně, pokud uzavřely, že žádost žalobce nelze věcně vyřídit, neboť období, ve kterém tak mohly učinit, uplynulo v důsledku zániku samotných daňových nedoplatků (vyměřených daňových penále).
72. V návaznosti na výše uvedené tak Městský soud v Praze uzavírá, že námitku žalobce, že finanční orgány byly povinny jeho žádost meritorně posoudit, neshledal opodstatněnou, a proto žalobu, postavenou na tomto argumentačním základu, zamítl.
73. Soud pro úplnost podotýká, že finanční orgány zastavily řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, tj. proto, že v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Doktrína přitom tento důvod spojuje s ustanoveními, které výslovně normují, že „*správce daně zastaví, pokud...*“. Finanční orgány nijak neosvětlily, proč svá rozhodnutí opřely právě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o tento „důvod zastavení“ (kromě odkazu na § 259 daňového řádu, kde však obdobná formulace uvedena není). Naopak uvedly, že s ohledem na skutečnost, že zanikl předmět žádosti o prominutí daňového penále, nelze v řízení pokračovat. Z pohledu soudu by tedy bylo opodstatněnější použít jako důvod zastavení ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, tj. že řízení se stalo bezpředmětným. V tomto ohledu však žalobce ničeho nenamítá; soudu proto nepřijde účelné uvedené finančním orgánům vyčítat, neřkuli pak na této diskrepanci postavit kasační rozhodnutí na daném skutkovém půdorysu, kdy se jedná o posouzení žádosti podané již v roce 2010.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. ledna 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.